

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Ο Ξενητεμένος Καημός δυσβάστακτος η Ξενητιά

Ο ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ στη τραγωδία του «Οδυσσέας» κάνει λόγο για το αιώνιο πια ελληνικό πρόβλημα της παλιννόστησης, το νόστο και τον πόθο των ξενητεμένων για επιστροφή στην πατρίδα, που είναι ένα από τα βασικότερα θέματα της ελληνικής λογοτεχνίας από τα πανάρχαια χρόνια. Ο καημός του ξενητεμένου Έλληνα να γυρίσει στην πατρίδα είναι τόσο μεγάλος. Κλασική πια περίπτωση για τον ελληνισμό είναι ο Οδυσσέας, που όπως αναφέρεται στην «Οδύσσεια» του Ομήρου ξεπέρασε σχεδόν ανυπέρβλητες δυσκολίες, για να κάνει το στόχο του πραγματικότητα. Έτσι και ο σημερινός Οδυσσέας, μας λέει ο συγγραφέας στο έργο του, είναι αποφασιστικός και έχει ξεκαθαρίσει μέσα του τι θέλει, ποιος είναι ο σκοπός του. Γι' αυτό δεν πτοείται ούτε τρομάζει από το μάνιασμα των φυσικών στοιχείων, αλλά ούτε και δίνει προσοχή στην ερώτηση του Δαίδαλου, γιατί το μάτι του είναι καρφωμένο απερίσπαστα μπροστά, στο στόχο του, στον προορισμό του, που ότι και να γίνει, πρέπει να τον κάνει πραγματικότητα. Η μπόρα, στην οποία αναφέρεται ο ποιητής, αποτελεί το σκηνικό του ποιήματος και μας δείχνει ολοκληρωμένη πια την προσωπικότητα του Οδυσσέα. Γιατί με αυτή γίνεται περισσότερο φανερό η αποφασιστικότητά του να πετύχει το σκοπό του, αφού δεν τον πτοεί όχι μόνο η μπόρα, αλλά και τα μύρια εμπόδια που συνάντησε στο ταξίδι του. Η λειτουργία της μπόρας είναι σημαντική, γιατί αποτελεί το μέτρο σύγκρισης της σταθερότητας του Οδυσσέα στο σκοπό του. Αφού μια μπόρα που έφερε το Δαίδαλο από τα αμμουδερά ακρογάλια στη μέση του πελάγου δεν τον πτόησε, τι άλλο μπορεί να τον πτοήσει και να τον κάνει δισταχτικό στην πραγματοποίηση του σκοπού του;

ΚΛΑΣΙΚΗ είναι και η περίπτωση του Παναγιώτη, που όπως όλοι οι μετανάστες, όχι μόνο οι Έλληνες, ξεκίνησε νέος από την πατρίδα και με όνειρο

ναρθεί εδώ στην Αυστραλία να βρει την τύχη του και αφού μαζέψει τα χρήματα για το σκοπό που μετανάστευσε να γυρίσει στον τόπο του, στο χωριό του που πρωτοπάτησε ξυπόλητο παιδί. Η ζωή όμως τα έφερε έτσι που αναγκάστηκε να μείνει για πάντα στη «ξένη γη», όσο και φιλόξενη και καλή να του φάνηκε σαν δεύτερη πατρίδα. Πάντα όμως στο νου και στη καρδιά του ήταν έντονη η νοσταλγία για τα ευτυχισμένα παιδικά του χρόνια, για το σπίτι που γεννήθηκε, τα γεγονότα, τα αντικείμενα και τα πρόσωπα που έχουν σχέση με την περασμένη αυτή ευτυχισμένη ζωή. Βλέπεται, όπως όλοι ξέρουμε, αυτές οι εικόνες δεν νοθεύονται ούτε φθείρονται από το χρόνο, γιατί ξεφεύγουν από την υλική τους υπόσταση και γίνονται άυλες και αναλλοίωτες. Έτσι ο Παναγιώτης αφού μπόρεσε με αφάνταστες θυσίες και στερήσεις να στεριώσει για την οικογένειά του μια βασική υποδομή εδώ στη φιλόξενη Αυστραλία, αποφάσισε συνταξιούχος πια να περάσει τον υπόλοιπο βίο στο χωριό του, άλλωστε έχει και το γονικό οικοπεδάκι όπου θα χτίσει ένα σπίτι για να έχουν τα Ελληνοαυστραλόπουλα παιδιά και εγγόνια του έναν κρίκο σύνδεσης με την πατρίδα. Οικονομικό πρόβλημα δεν θα είχε εκεί, αφού είχε μερικά χρήματα στην άκρη και θα έπαιρνε και τη σύνταξή του. Αποφάσισε λοιπόν να επιστρέψει στο χωριό του και όταν αυτό το κατορθώνει, κυριεύεται από ανείπωτη χαρά. Σύντομα όμως απογοητεύεται, γιατί βρίσκει τη ζωή στον τόπο του αλλομένη και περισσότερο ξένη και από την ξενητιά ακόμη.

Η ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΗ στο Ελευθέριος Βενιζέλος ήταν ομαλή. Πάτησε γεμάτος νόστο τα πατρικά του χώματα και με ανυπομονησία δεν έβλεπε την ώρα να φτάσει στο σπίτι που γεννήθηκε και που νόμιζε ότι τον «περιμένει ακόμα». Επιτέλους! Στην αυλόπορτα όπως πάντα ήταν κρεμασμένο το μαγικό στε-

φάνι με αγριολούλουδα από το λόγγο. Την ανοίγει και στη μέση της αυλής κάτω από την κληματαριά των παιδικών του χρόνων στεκόταν ο αδερφός του και με βλοσυρό βλέμμα του λέει, «καλωσόρισες αδερφέ μου αλλά αν ήρθες να διεκδικήσεις περιουσία έκανες λάθος που ήρθες!» Εκείνη η ζεστασιά του σπιτιού όταν ήταν τότε 16χρονο παιδί είχε παραχωρήσει τη θέση της σε μια παγερή ατμόσφαιρα και το συμφέρον πάνω από την ανθρωπιά. Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του και κάθισε στον μανδρότοιχο όπου ένας κλώνος της γνώριμης συκιάς του πατρικού σπιτιού του έριχνε το βαθύ του ίσκιο. Τέντωσε το ροζασμένο από τη σκληρή δουλειά της ξενητιάς χέρι του να κόψει ένα σύκο, όταν μια σκληρή γυναικεία φωνή τον έκανε να κοκκαλώσει: «Μην απλώνεις!» Δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο, ήταν αποφασιστική διαταγή που προερχόταν από τη μάνα του! Έβλεπαν τον Παναγιώτη σαν ένα φάντασμα που γύρισε από τον Άδη για να τους πάρει τα πατρικά χωράφια και ας είχε βοηθήσει με εμβάσματα την οικογένειά του στις δύσκολες εκείνες εποχές. Αλλά και οι συγγενείς και οι παιδικοί φίλοι του χωριού που τους είχε γνωρίσει στις αλάνες με την πιο αλάθευτη γνωριμιά, η πρώτη τους ερώτηση ήταν «πότε θα φύγεις;». Ο Παναγιώτης κατάλαβε ότι βρίσκεται στο ράφι των αζητήτων οικογενειακών κειμηλίων που κανείς δεν θέλει να τον θυμάται πια, ούτε αδέρφια, ούτε συγγενείς, ούτε φίλοι! Φίλησε για τελευταία φορά το σπίτι που γεννήθηκε και έφυγε και πάλι για την ξενητιά μέχρι την ώρα του μισομηνίου!

ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ ότι δεν τυγχάνουν όλοι οι ξενητεμένοι όταν επιστρέφουν την ίδια μεταχείριση από οικείους, συγγενείς και φίλους. Ναι, ο Παναγιώτης δεν αποτελεί βέβαια γενικό κανόνα, αλλά δεν είναι και η μοναδική περίπτωση. Πόσοι παππούδες και γιαγιάδες επιστρέφουν στη γη που

γεννήθηκαν και βρίσκουν τους δικούς τους ανθρώπους που δεν τους θυμίζουν τίποτα από τα καλοκάγαθα εκείνα πρόσωπα των δεκαετιών της μιζέριας που είχαν αφήσει; Αλλά και πόσοι διεκδικούν το γονικό κομμάτι που τους ανήκει για να έχουν τα ελληνοαυστραλόπουλα παιδιά και εγγόνια τους μια σύνδεση με την Ελλάδα και πιάνονται στα μαχαίρια με τα άλλα μέλη της οικογένειας, ενώ θα έπρεπε να τους ενώνει άρρηκτα με «το αίμα τους» η μακρόχρονη διάσπαση από την ξενητιά; Το φαινόμενο γίνεται όλο και συχνότερο, αφού οι μετανάστες γερνάνε και αισθάνονται εντονότερα την ανάγκη να επιστρέψουν και πάλι στην πατρίδα τους, για να αφήσουν την τελευταία τους πνοή στα χώματα που πρωτοπάτησαν όταν ήταν ξυπόλητα παιδιά. Από αυτό το κοινωνικό και ανθρωπιστικό πρόβλημα, που όσο περνούν τα χρόνια γίνεται και πιο έντονο, εμπνεύσθηκε ο ποιητής τον παρακάτω στίχο: «Ξένη που μόνος και έρημος σε ξένη χώρα τρέχεις, πες μου ποιος είναι ο τόπος σου και ποια πατρίδα έχεις;».

Η Ξενητιά όμως σε γενικές γραμμές είναι καημός δυσβάστακτος γιατί χώρισε και χωρίζει πολλές ελληνικές οικογένειες και όχι μόνο. Υπάρχουν γονείς, παππούδες και γιαγιάδες που δεν έχουν δει τα παιδιά τους ούτε τα εγγόνια τους που ζουν στην ξενητιά για πάρα πολλά χρόνια. Μέγιστο παράπονο για τους γονείς, κυρίως για τη ΜΑΝΑ που έχασε τα παιδιά της που ζουν στην ξενητιά!

ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΝΤΑΣ όμως τους όποιους καημούς μας, Ευχόμαστε όλοι μας ολόψυχα να πετύχει η Πατρίδα μας σύντομα την Οικονομική της ανόρθωση για να μπορέσει να κρατήσει τα Νέα της Παιδιά που ακόμη και σήμερα ξενητεύονται για μια καλύτερη ζωή και να μπορέσουν να ξεφύγουν οι συμπατριώτες μας στην Ελλάδα από το «τούνελο της πιο άγριας, απάνθρωπης και βάρβαρης λιτότητας».

GALAXIAS
GREEK RADIO
151.850 mhz

**SYDNEY
NEWCASTLE
CENTRAL COAST**

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟ

Ελληνικός Ραδιοφωνικός Σταθμός
που εκπέμπει στη συχνότητα **151.850** μεγακύκλω
24 ώρες το 24 ωρο - 7 ημέρες την εβδομάδα

Τηλ.: (02) 9759 0000 • Fax: (02) 9740 4733
Διεύθυνση: **888 Canterbury Road Roselands NSW 2196**
e-mail: galaxias@galaxias.com.au • web: www.galaxias.com.au

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

